

LADY WILKINSON EN HET NARRATIEF

Ik stond op het punt afscheid te nemen en te vertrekken, toen ze me met een laatste zwiep van haar staart tegenhield.

“Laat je me echt zo achter?

Wanneer zie ik je weer?

Blijf en praat met me.

Je zult er geen spijt van krijgen.

Erewoord van Maggy.”

Mijn vakantieplan was eenvoudig.

Twee dagen.

De avond daarna zou ik terugvliegen naar Italië.

Maar een oude aristocratische dame riep me vanuit Londen, en ik, een halfbloed Calabrees, kon niet doen alsof ik haar niet hoorde.

“Hoeveel tijd wilt u dat ik aan u besteed?”

Haar ogen werden groot.

Even keek ze alsof ze me niet goed had verstaan.

Alsof ze het verkeerd had begrepen.

Maar nee.

Ik was het echt die sprak.

En zij, een Engelse vrouw gewapend met ervaring en gezegend met een absolute helderheid van denken, zag meteen de kans.

Glimlachend antwoordde ze:

“Een heel leven.”

Telkens als een vrouw, waar ook ter wereld, zegt:

“Je zult er geen spijt van krijgen”,

betekent dat dat ze al een of meer verrassingen voor je klaar heeft.

Dat heb ik mijn hele leven geleerd, in mijn multiculturele ervaringen.

De vrouwen die ik ontmoette, waren nooit een nummer.

Ze waren gewoon de oorsprong van de wereld waartoe ik behoorde.

Ik zou teruggaan naar mijn hotel en hun mijn nieuwe vertrekplannen laten weten.

Ik zou haar vijf dagen geven.

Dat was het minste wat ik kon bieden.

Voordat ze me liet gaan, hield ze me echter nog één keer tegen en zei:

“De vrouw die jij vandaag Moeder noemt, is een vriendin van me.

We hebben in dezelfde oorlog gevochten.

Het lot heeft ons uiteindelijk verschillende kanten op gevoerd, maar geen van ons tweeën heeft zich ooit toegestaan te vergeten.

Het respect bleef echt.

Het respect bleef wederzijds.”

Toen keek ze me aan met de kalme zekerheid van iemand die al meerdere levens had geleefd, en sprak zacht de woorden uit die alles veranderden:

“Welkom, neef.”

Ferdinando